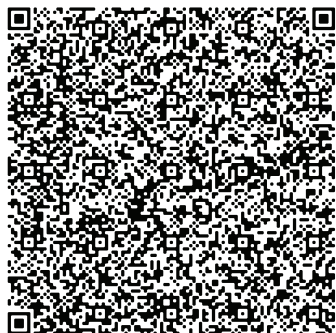

identity should assume the existence of Soviet civic identity (in rudimentary forms), Russian, European, cosmopolitan and uncertain identities. The dynamics of civic identity is a transformation of the hierarchical ties with other kinds of social and political identities and changes in the content of civic identity.

Keywords: civic identity; ethnic-national identity; organizational identity; self-identity; territorial identity.

Стаття надійшла до редакції 06.05.2016

Прийнято до друку 26.05.2016

УДК 316.62

Аліна Варягіна

ORCID iD 0000-0002-4677-340X

здобувач Інститут соціальної та політичної психології,
НАПН України,
вул. Андріївська, 15, 04070 м. Київ, Україна
variagina@gmail.com

ОСОБЛИВОСТІ ГРОМАДСЬКОЇ УЧАСТІ МОЛОДІ В СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНИХ УМОВАХ СУЧАСНОСТІ

Стаття присвячена аналізу сучасного стану, проблем та перспектив громадської участі української молоді в актуальних соціально-політичних умовах розвитку країни. Надається перелік перешкод громадської участі молоді. Означаються тенденції громадської участі в умовах нових інноваційних схем соціальної взаємодії за допомогою соціальних інтернет-мереж. Аналізується можливість використання соціальних мереж як «акумулятора» суспільних настроїв. Розкривається здатність соціальних інтернет-мереж впливати на масштабні соціально-політичні процеси у суспільстві.

Ключові слова: громадська інтернет-участь; громадська участь молоді; молодь; соціальні інтернет-мережі.

Вступ. Останні десятиліття у світовій дослідницькій практиці спостерігається підвищений інтерес до вивчення процесів самоорганізації, участі громадян у вирішенні соціальних питань. Цьому сприяє зріст громадської активності в прийнятті рішень з різних аспектів соціального і політичного життя, який отримав назву «революція участі» (Chambers R., 2007).

В українському суспільстві справжній «бум» громадської участі розпочався у 2013 році і триває й досі. На думку аналітиків Національного інституту стратегічних досліджень даний соціальний феномен зумовлений двома факторами: а) кризою, що призвела до розбалансування системи державного управління, дефіциту якісних управлінських рішень, браку ресурсних можливостей; б) зовнішньою агресією, яка поглибила дисбаланс між здатністю держави ефективно виконувати свої функції та забезпеченням основних потреб громадян (Горелов Д. М., Корнієвський О. А., 2015).

Так, дані соціологічного дослідження, проведеного GfK Ukraine у 2014 році, засвідчили, що 23% українців коли-небудь у житті приймали участь в громадській діяльності, серед яких 9% – долучились до неї протягом 2014 року; 39% активістів становила молодь віком 16-35 років (Волонтерський рух в Україні, 2014).

Однією з цілей реформування державної молодіжної політики сьогодні є розбудова громадянського суспільства за активною участю молоді, а також підвищення рівня залучення молоді до активного громадського життя до середньоевропейського рівня, який становить 25%. Саме молодь є головною рушійною силою розвитку суспільства, посідає важливе місце у державотворенні. Це зумовлено як біологічними причинами (зміна поколінь), так і особливим духовним «чуттям» молоді на нове і прогресивне. Держава, що прагне прогресивного розвитку, потребує якомога повнішого залучення молоді до трансформаційних процесів. У цьому і проявляється політична соціалізація, під час якої відбувається зростання громадської участі, підвищується інтерес до соціальних ініціатив і політичних процесів. Під громадською участю розуміємо індивідуальну чи колективну діяльність, спрямовану на визначення та вирішення питань, що турбують населення, та оцінюються як суспільно-значущі. В цілому, громадська участь може бути реалізованою у випадку, коли індивід або група ідентифікують свої інтереси як громадські.

Досить високий рівень залученості молоді до громадської участі засвідчують результати соціологічного дослідження «Молодь України-2015», проведеного компанією GfK Ukraine. За даними

дослідження 22% молоді віком 14-34 роки зазначили, що впродовж останніх 12 місяців вони приймали участь в діяльності, метою якої була реалізація громадських інтересів, причому половина з опитаних (11%) займалася цим і раніше; 14% опитаних не приймали участь в громадських ініціативах впродовж останніх 12 місяців, але займалися цим раніше; 64% опитаних ніколи не брали участі у громадській діяльності (Національно-патріотичне виховання – державний пріоритет національної безпеки, 2015, с. 125).

Соціальна, економічна і політична модернізація суспільних відносин, трансформаційні процеси, які проходять в сучасній Україні, актуалізують широке коло проблем, які вимагають теоретичного осмислення і практичного вирішення. Як ніколи актуальними постають питання створення сприятливих умов для розвитку і самореалізації української молоді, формування її громадянської позиції та національно-патріотичної свідомості. Важливим кроком на шляху до цього вбачається розуміння процесів, що відбуваються всередині сучасних об'єднань і спільнот, детальний аналіз та визначення специфічних рис громадської участі сучасної української молоді.

Мета статті – проаналізувати стан і ключові проблеми громадської участі молоді, окреслити основні тенденції розвитку громадської участі на сучасному етапі розвитку країни.

Сучасні тенденції розвитку громадської участі української молоді. Сьогодні, на етапі демократичного розвитку країни, коли стратегічними завданнями для держави постають збереження її суверенітету й територіальної цілісності, майбутнє країни, перетворення її на сучасну європейську державу – залежить від тих, хто завтра відіграватиме провідну роль у суспільних процесах. Найбільш соціально-динамічною, найактивнішою, перспективною соціально-віковою групою, що реалізує себе у всіх сферах життєдіяльності суспільства (політичній, соціальній, культурній, економічній) – є молодь. Як соціально-демографічна група, молодь у більшій мірі, ніж інші, націлена на підвищення свого соціального статусу і освоєння нових соціальних ролей. Вона є стратегічним ресурсом соціально-економічного розвитку держави у довгостроковій перспективі, головною рушійною силою, каталізатором здорових процесів у суспільстві й державі, їх творенні та функціонуванні.

Згідно з філософським енциклопедичним словником (Ильичёв Л. Ф., Федосеев П. Н., 1983, с. 160), молодь є соціально-демографічною групою, яка виділяється на основі сукупності вікових характеристик, особливостей соціального стану та зумовлюється наявністю певних соціально-психологічних властивостей, що мають соціально-історичну природу й залежать від суспільства, його устрою, культури та інших особливостей.

В різних країнах, у дискусіях з приводу вікових меж поняття «молодь», дослідники зазвичай апелюють до позиції Організації Об'єднаних Націй, як наднаціональної і наддержавної структури, яка розглядає межі молодіжного віку в інтервалі від 15 до 24 років. Однак у рамках міжнародного наукового співтовариства вже давно ведуться дискусії про те, що ці межі повинні бути розширені та відповідати віковому періоду від 13-14 років до 30-35 років. Даний підхід обумовлений об'єктивними сучасними процесами розвитку суспільства, як то: вимушена рання соціальна зрілість, залучення до трудової практики – з одного боку; зміни у межах середнього віку, продовження термінів навчання, соціально-політичної адаптації, стабілізації сімейного статусу – з іншого (Соціологія, 2002, с. 123).

Згідно із Законом України «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні», молодими людьми вважаються особи віком від 14 до 35 років (Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні: Закон України від 05.02.1993 р. №2998-ХІІ, 1993).

Проблематика участі молоді в громадсько-політичному житті суспільства знаходить своє відображення в роботах великої кількості авторів (М. Вебер, А. Гідденс, Э. Дюркгейм, В. Парето, А. Турен, Ю. Хабермас, А. Шюц, В. І. Бортніков, В. А. Луков, О. Ю. Мелешкіна, Л. А. Найдюнова, К. В. Плоский, М. М. Слюсаревський, О. О. Хан, С. М. Чолій, В. І. Чупров), разом з тим залишається вкрай актуальною. Особливості розвитку суспільства в контексті конкретного історичного періоду впливають на всі вікові групи населення, вносять корективи у закономірності соціально-психологічного розвитку кожної людини.

Події на Півдні та Сході України, які почалися у 2014 році та торкнулися всієї країни, не могли не позначитися на напрямках та умовах здійснення громадської участі українців. Змінився характер громадської участі української молоді, акції та цільові дії якої відтепер здебільшого спрямовані на дії миротворчого характеру та підтримку соціально вразливих категорій населення. Найбільш поширеною формою громадської участі у 2014 році стала допомога Українській армії та пораненим (70%). Додалися такі напрями громадської участі, як: допомога учасникам Майдану (25%), допомога переселенцям з Криму або із зони бойових дій (23%), допомога «ополченцям» так званих ДНР / ЛНР, включаючи допомогу пораненим (3%), допомога учасникам Антимайдану (2%) (Національно-патріотичне виховання – державний пріоритет національної безпеки, 2015, с. 125).

У складний для країни час, громадянська зрілість української молоді проявляється в поєднанні громадянської свідомості та громадянської поведінки, тобто не тільки в усвідомленні своєї належності до певної країни, але й в активних

діях, спрямованих на виконання своїх громадянських обов'язків перед суспільством і державою. За результатами дослідження Українського інституту соціальних досліджень імені Олександра Яременка, проведеного у 2015 році, близько половини (50,8%) молодих людей України вважають для себе правильною поведінкою дії, що спрямовані на допомогу армії, бійцям на фронті і в тилу (Національно-патріотичне виховання – державний пріоритет національної безпеки, 2015, с. 120). Разом з тим, майже половина опитаних демонструє пасивну модель поведінки: 48,2% вважають за правильне жити далі, як і раніше, чекати закінчення подій на Сході України. Тож, попри зростання рівня патріотизму української молоді в умовах зовнішньої агресії, досить актуальною залишається необхідність формування національної свідомості молоді як основи консолідації суспільства та зміцнення держави (Національно-патріотичне виховання – державний пріоритет національної безпеки, 2015, с. 120).

Серед перешкод активної участі молоді можна виділити наступні: брак вільного часу (33%), невіра у можливість змінити щось (20%); відсутність організацій / акцій, яким би довіряли молоді люди (20%). Ще однією суттєвою перешкодою є відсутність інформації. Молоді люди зазначають, що вони хотіли б приймати участь, але «не знають про доступні можливості» або їх «ніхто не запросив / не попросив / не запропонував» – 18% молодих людей. Не цікавлять подібні акції 16% молоді, а 15% опитаних вважають, що про рішення проблем повинна подбати держава (Національно-патріотичне виховання – державний пріоритет національної безпеки, 2015, с. 112).

На думку британських дослідників, людям властиво приймати участь у певних відносинах або діяльності в тому випадку, коли це має для них особистісний сенс або цінність. Якщо людина не ідентифікує себе з конкретною обставиною або діяльністю, приймати участь у цьому вона не буде. Перешкоди громадської участі вони називають «бар'єрами», та наголошують на тому, що, частіше за все, подолати їх допомагають певні «тригери» («спускові гачки» громадської участі): сильне емоційне переживання (наприклад, гнів, страх тощо); зміна життєвих обставин (вихід на пенсію, хвороба, народження дітей тощо); зовнішні впливи (наприклад, війна або стихійне лихо) (Pathways through participation: What creates and sustains active citizenship, 2011, с. 45).

Аналізуючи сучасні тенденції проявів громадської участі українців, слід зазначити, що частіше за все громадяни вдаються до участі самостійно, незалежно від держави. Велика кількість діючих сьогодні громадських ініціатив – це невеличкі незареєстровані групи, а 67% громадських діячів взагалі займаються громадською участю поза організаціями (Національно-патріотичне виховання – державний пріоритет національної без-

пеки, 2015, с. 128). Дані соціологічного дослідження «Вивчення досвіду роботи управлінь/відділів та установ, які працюють з молоддю на регіональному рівні», проведене Державним інститутом сімейної та молодіжної політики у 2015 році, підтверджують наявність неналежної підтримки державними структурами громадської участі населення, зокрема волонтерської діяльності. За результатами дослідження, розвиток волонтерського руху забезпечують менше третини організацій/установ, що працюють з молоддю (28%). В той же час, 44% організацій, серед яких проводилось опитування, визначають молодих волонтерів як одну з категорій молоді на яку спрямована їхня діяльність (Національно-патріотичне виховання – державний пріоритет національної безпеки, 2015, с. 128).

Разом з тим, саме неформальні спільноти та об'єднання можуть стати основою для інституціоналізації нових форм взаємовідносин між індивідами, групами індивідів, об'єднаннями і державою, механізмами соціального конструювання норм, цінностей, соціальної довіри і соціального капіталу, механізмами інституціоналізації практик вирішення соціальних проблем у позадержавній сфері (Скалабан І. А., Спенсер С. Б., 2011, с. 159).

Ще однією особливістю громадської участі є те, що молоді люди долучаються до громадських організацій та об'єднань не за традиційними професійними, субкультурними принципами, а за більш універсальною суб'єктивною ознакою – актуальністю проблеми для конкретної особистості. «Наприклад, музиканти беруть участь в підготовці екологічної акції, художники – громадянської, юристи – є активними учасниками культурних акцій та ін. Така спільнота не має чітких меж, просторових обмежень. Відповідно, характер допомоги і участі залежить не від географії, а від актуальності соціальної проблеми для учасника, ступеня його залученості в дану проблематику». На думку російської дослідниці І. А. Скалабан, такий «клаптевий» характер формування спільнот постає додатковим фактором, який впливає на характер ідентичності сучасних об'єднань, орієнтованих на громадську участь (Скалабан І. А., Спенсер С. Б., 2011, с. 162).

Українська дослідниця Н. М. Комарова розкриває дану тенденцію з огляду на українські реалії сьогодення. Вона зазначає, що на території сучасної України до громадської участі долучаються люди різних професій та роду діяльності, об'єднані загальною бідною – війною. Досліджуючи волонтерську діяльність сучасних українців, Н. М. Комарова вказує на феномен «мережевого волонтерства». «Мережеве волонтерство – це процес встановлення та підтримки контактів з певними особами та волонтерськими фондами, рухами, організаціями, які мають спільні цілі та погоджуються співпрацювати задля їх досягнення. Волонтерські мережі є добровільними,

вони підтримуються завдяки участі всіх членів. Риси волонтерської мережі – це патріотизм, добровільність; наявність ресурсів; спільна мета, цінності; бажання співпрацювати; демократичність; обмін досвідом, інформацією; довіра; тривалість роботи однодумців; толерантність» (Національно-патріотичне виховання – державний пріоритет національної безпеки, 2015, с. 149).

Досліджуючи феномен громадської участі в ключі сучасних тенденцій розвитку суспільства, неможливо обійти увагою проблему громадської участі сучасного інтернет-користувача. В умовах стрімкого поширення інформаційно-комунікативних технологій вагомим фактором розвитку громадської участі постає участь за допомоги новітніх медіа, а саме – соціальних інтернет-мереж. Віртуальний світ, і соціальна мережа, зокрема, диктують нові особливості і тенденції сучасного міжособистісного спілкування. Подібні аспекти знаходять свою активну реалізацію і в масштабах соціально-політичної комунікації широких мас населення.

Вплив інтернет-технологій на громадську участь особистості став предметом досліджень цілого ряду зарубіжних вчених (Б. Бімбер, С. Вард, Р. Гібсон, Р. Девіс, М. Кастельс, Б. Д. Лоадер, П. Дж. Ніксон, П. Норріс, Д. Рюхт та ін.). Одним з ключових поставало питання: чи зможе інтернет привернути увагу раніше неактивних громадян, або громадська участь в інтернеті буде цікавою тільки тим користувачам інтернет, які є учасниками громадських ініціатив в «реальному» житті. Висновки, до яких прийшли вищезгадані вчені, дозволили виділити дві ключові функції інтернету в плані громадської участі: мобілізація нових громадян і посилення інтересу до політичного життя вже активних осіб. На думку російських експертів (Скалабан І. А., Спенсер С. Б., 2011, с. 163), ефективне здійснення соціально-значимої діяльності унеможливується, якщо актори участі взаємодіють тільки через онлайн-середовище. «Для того, щоб щось робити разом, треба іноді зустрічатися». Саме тому, на їх думку, серед спільнот, які виявляють готовність та орієнтовані на які-небудь форми громадської участі, частіше зустрічаються спільноти, учасники яких взаємодіють як в онлайн-, так і офлайн-середовищі.

Швидкість поширення інформації та відсутність централізованого органу управління громадської інтернет-спільноти та впливу на контент з боку правлячих сил, що унеможливує контроль або ефективну боротьбу з ними, відіграють ключову роль у процесі становлення соціальних інтернет-мереж в ролі потужного інструменту об'єднання широких мас користувачів з метою зміни суспільного ладу і політичних еліт.

Так, як відомо, поштовхом до розгортання подій «Революції Гідності» стала публікація 21 листопада 2013 року журналістом М. Наємом на своїй сторінці в соціальній мережі Facebook по-

сту, у якому він запитав у своїх підписчиків, хто з них готовий того ж вечора вийти на Майдан Незалежності на знак протесту проти скасування євроінтеграційного курсу України. М. Наєм запропонував залишати під постом коментарі зі словами «Я готовий»: «Як тільки набереться більше тисячі, будемо організовуватися». Незабаром народився паблік «Євромайдан», який за пару місяців став найпопулярнішим некомерційним співтовариством в українському сегменті Facebook.

Подібна закономірність використання соціальних мереж як «аккумулятора» суспільних настроїв виділяє наступні комунікаційні особливості, на які слід звернути увагу в контексті дослідження питання громадської участі. Одним із законів функціонування соціальних мереж, в розумінні того, як проявляється громадська участь, може слугувати так звана теорія «домінування слабких зв'язків» Суть її в тому, що інформація швидше поширюється особистістю через малознайомих або зовсім незнайомих людей (Granovetter M., 1973, с. 1361). З огляду на цю теорію, можемо говорити про те, що, у разі поширення революційної ідеї із ярко вираженою емоційною складовою, соціальні мережі завдяки силі «слабких зв'язків» здатні сформувати великі маси прихильників за максимально короткий часовий період. Як наслідок, саме емоційна складова стає поштовхом до активних конкретних дій як учасників дискусії соціальних мереж, так і їх пасивних користувачів. Крім того, останнім часом спостерігаються наочні зміни в характері самопрезентації учасників соціальних мереж, які виражаються в тенденціях відмови від анонімності і все більшою відповідністю віртуальних акаунтів реальним проявам особистості в житті людини поза світом інтернету. Дана думка детально розкривається в наступному вислові дослідниці К. О. Черняєвої: «Віртуальний світ був своєрідним центром втечі від реальності, а в даний час він рухається у напрямку до них. Анонімність перестає бути бажаною. Інтернет використовується як доступ до безмежних можливостей самопрезентації та відкриття себе для інших» (Черняєва К. О., 2010, с. 20). Можна сказати, що соціальні інтернет-мережі виступають інструментом, за допомогою якого особистість може задовільнити своє прагнення до публічності. В контексті даного вислову, цікавим є авторське твердження Ю. Хабермаса, за яким «публічність» (Öffentlichkeit) – це сфера, в якій проходить презентація учасників громадської комунікації їх приватних інтересів і поглядів, які інтерпретуються і одержують визнання в якості суспільно значущих (Хабермас Ю., 2001, с. 108). Автор виділяє «публічність» як центральну категорію теорії суспільства. На його думку, суспільство залишається глухим щодо приватних претензій дивлячись на них в ракурсі сфери приватності і засуджуючи будь-які «паразитарні» прояви приватного

егоїзму щодо суспільства. Але воно відкликається і поважає їх тоді, коли вони становлять суспільний інтерес, тобто претендують на універсальний характер і мають на меті досягнення суспільного консенсусу (Хабермас Ю., 2001, с. 109).

Висновки. За умов внутрішньої кризи та зовнішньої агресії в країні, стрімкий ріст участі молоді в громадських ініціативах супроводжується певними змінами. Акції та цільові дії громадської участі здебільшого спрямовані на дії миротворчого характеру та підтримку соціально вразливих категорій населення. Частіше за все громадяни долучаються до участі самостійно, або у складі невеличких неформальних організацій та об'єднань.

Ключовими проблемами, які впливають на реалізацію та ефективність громадської участі української молоді, постають: неналежна підтримка громадських ініціатив з боку офіційних громадських організацій та влади; наявність «бар'єрів» участі (брак вільного часу, зневіра в своїх силах щось змінити, відсутність інформації щодо діючих організацій тощо).

Із стрімким розвитком інтернет-технологій, спостерігається перехід громадської участі з реального простору в інтернет-середовище, завдяки чому, громадяни отримують нові інструменти комунікації, сомоорганізації, свободи самовираження, реалізації свого права на участь в громадсько-політичному житті суспільства. Відбуваються зміни в характері самопрезентації учасників соціальних мереж, що виражаються в тенденціях відмови від анонімності і все більшою відповідністю віртуальних акаунтів реальним проявам особистості в житті людини поза світом інтернет. Однак, здійснення соціально-значимої діяльності буде ефективним, якщо актори участі взаємодіють як через онлайн-, так і через офлайн-середовище. Поштовхом до активних конкретних дій поза межами інтернет, стає емоційна складова ставлення громадян до проблеми, яку необхідно вирішити.

Перспективою подальших досліджень вбачається вивчення психологічного аспекту громадської участі, особливо громадської участі в соціальних інтернет-мережах.

Література

1. **Волонтерський рух в Україні.** Дослідження проведено GfK Ukraine 20–26 листопада 2014 року на замовлення Організації Об'єднаних Націй в Україні.
2. **Горелов Д. М., Корнієвський О. А.** Волонтерський рух: світовий досвід та українські громадянські практики: аналіт. доп. / Д. М. Горелов, О. А. Корнієвський // К.: НІСД, 2015. – 36 с.
3. **Національно-патріотичне виховання – державний пріоритет національної безпеки.** Щорічна доповідь Президенту України, Верховній Раді України про становище молоді в Україні (за підсумками 2014 року) / Держ. ін-т сімейної та молодіжної політики / редкол.: Жданов І. О., гол. ред. коллег., Беляєва І. І., Митрофанський С. В. та ін. – К., 2015. – 200 с.
4. **Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні:** Закон України від 05.02.1993 р. №2998-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1993, №16, ст. 167.
5. **Скалабан І. А., Спенсер С. Б.** Стратегии общественного участия лидеров формальных и неформальных объединений // Вестн. Том. гос. ун-та. Философия. Социология. Политология. – 2011. – № 1 (13). – С. 130-139.
6. **Соціологія:** Підручник для студентів вищих навчальних закладів / за ред. В. Г. Городяненка. – К.: Видавничий центр «Академія», 2002. – 560 с.
7. **Философский энциклопедический словарь** / Гл. Ред.: Л. Ф. Ильичёв, П. Н. Федосеев и др. – М.: Советская энциклопедия, 1983. – 840 с.
8. **Хабермас Ю.** Вовлечение другого: Очерки политической теории / Пер. с нем. Медведева Ю. С. / под ред. Скляднева Д. А. – М., 2001. – 417 с.
9. **Черняева К. О.** Культурная идентификация в условиях глобализации: случай социальных сетей: автореф. дис. канд.социол. наук: 22.00.06 / К. О. Черняева. – С.: 2010. – 20 с.
10. **Chambers R.** Who Counts? The Quiet Revolution of Participation and Numbers. IDS working paper 296. December 2007. 45 p.
11. **Granovetter M.** The strength of Weak Ties // American Journal of Sociology. – 1973. V 78. – №6. – P.1360-1380, DOI:10.2307/202051.
12. **Pathways through participation:** What creates and sustains active citizenship? Final report // Brodie E., Hughes T., Jochum V., Miller S., Ockenden N., Warburton D. / September 2011. London. 85 p.

ОСОБЕННОСТИ ОБЩЕСТВЕННОГО УЧАСТИЯ МОЛОДЕЖИ В СОЦИАЛЬНО-ПОЛИТИЧЕСКИХ УСЛОВИЯХ СОВРЕМЕННОСТИ

Варягина Алина, соискатель Института социальной и политической психологии, НАПН Украины, ул. Андреевская, 15, 04070 г. Киев, Украина, variagina@gmail.com

Статья посвящена анализу современного состояния, проблем и перспектив общественного участия украинской молодежи в актуальных социально-политических условиях развития страны. Предоставляется

перечень препятствий общественного участия молодежи. Обозначаются тенденции общественного участия в условиях новых инновационных схем социального взаимодействия с помощью социальных интернет-сетей. Анализируется возможность использования социальных сетей как «аккумулятора» общественных настроений. Раскрывается способность социальных интернет-сетей влиять на масштабные социально-политические процессы в обществе.

Ключевые слова: молодежь; общественное интернет-участие; общественное участие молодежи; социальные сети интернет.

THE FEATURES OF YOUTH PUBLIC PARTICIPATION IN CURRENT SOCIO-POLITICAL ENVIRONMENT

Variagina Alina, Researcher of the Institute of Social and Political Psychology of the National Academy of Pedagogical Sciences of Ukraine, Andriivska str. 15, 04070 Kiev, Ukraine, variagina@gmail.com

The profound social and political changes that have happened in Ukraine in the recent years (the events of the Revolution of Dignity, the annexation of the Crimea and military aggression in eastern Ukraine), made significant adjustments to life of young people, their behavior, socio-economic status and so on. Thereby the creation of favorable conditions for development and self-realization, formation of civic and national-patriotic consciousness of Ukrainian youth has become as relevant as never seen. An important step towards this perceived is understanding of the processes taking place within modern organizations and communities, doing the detailed analysis and identification of specific features of modern Ukrainian public participation of young people.

The article presents the analysis of the current state, problems and possibilities of Ukrainian youth public participation in the current socio-political conditions. The author notes the changes in the nature of public participation of Ukrainian youth. The article indicates that the shares and targeted action participation is now mostly focused on peacemaking action and support of socially vulnerable groups. The author provides a list of obstacles of public participation of young people, among them: the lack of free time, the lack of faith in the possibility to change something, the lack of information about existing public initiatives, and the distrust of citizens to the civil society organizations. This article describes the trends of public participation in new and innovative schemes of social interaction via online social networks. The author analyzes the possibility of social networks as «accumulator» of public sentiment. It expands the ability of social internet networks to influence on large-scale socio-political processes in the society.

Key words: public participation of young people; social internet networks; web-based public participation; young people.

Стаття надійшла до редакції 05.05.2016

Прийнято до друку 26.05.2016